



DE 6 VAN SIMON

Als je Simon Phillips' spel onder een vergrootglas legt dan is de link naar Billy Cobham niet moeilijk te leggen. En Simon zelf steekt ook niet onder stoelen of banken dat Billy een van zijn grote voorbeelden was. Een interview met Cobham mag dan ook niet ontbreken in dit nummer. Simon zoomt met Bill, die op dit moment met zijn eigen *Crosswinds Project* door de VS tourt.

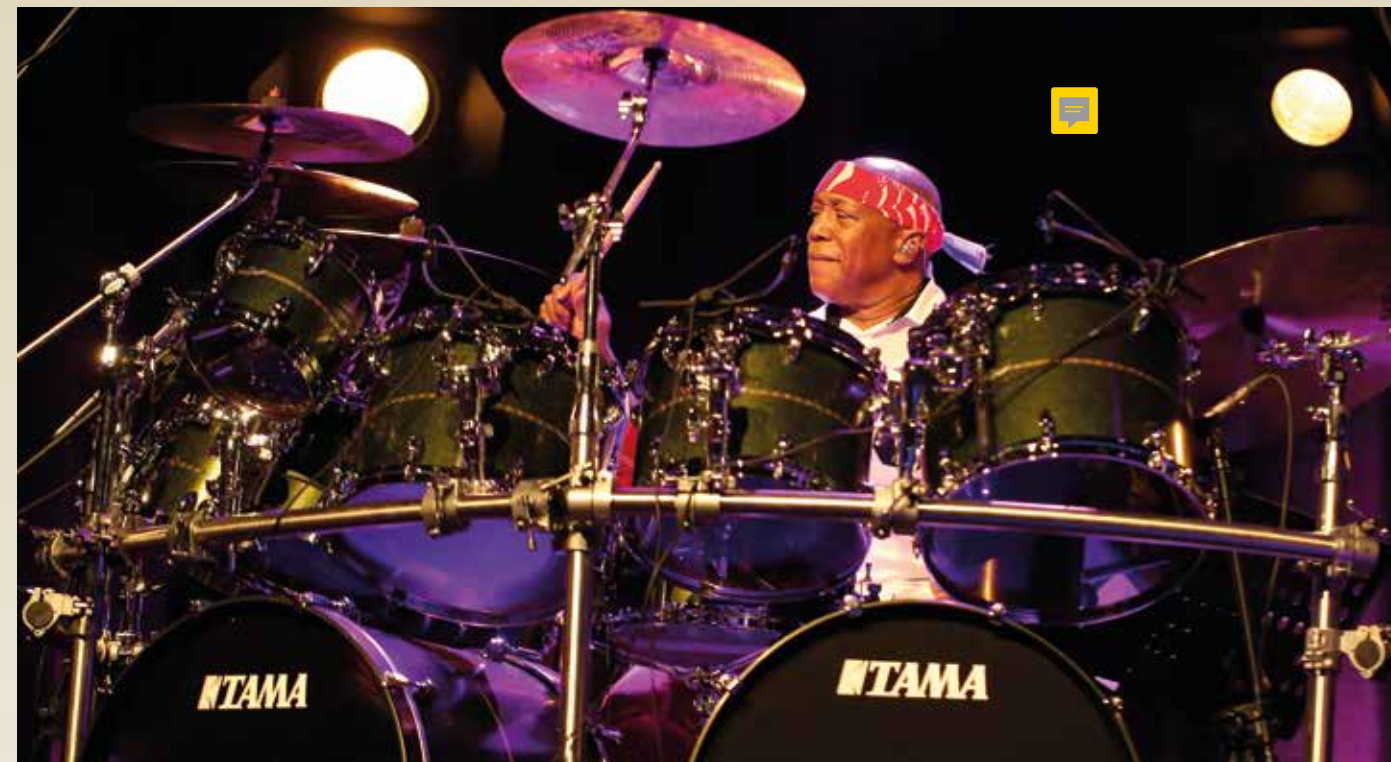
door Simon Phillips



Billy Cobham 'Je moet zorgen dat je altijd beschikbaar bent'

Simon: Oké, we gaan gewoon meteen van start: Wat was jouw eerste kennismaking met drums en wanneer wist je dat je dit voor de rest van je leven wilde doen?

Billy: 'Laatste vraag eerst: Ik wist dat ik wilde drummen toen ik een jaar of zes, zeven was. En dat wist ik op het moment dat ik op de bumper van mijn vaders auto stond te trommelen. Een Chrysler uit 1952. En ik kreeg meteen op mijn lazer, want mijn vader had hem net gewassen. In die tijd hingen we altijd met de kids op straat rond en we waren altijd tegen elkaar op aan het scheppen wat we wilden worden: "Ik word indianenopperhoofd!" "Ik word brandweerman." En ik riep: dan wil ik drummen! En dat liet ik zien. Op de bumper van die net gewassen auto. En mijn vader kwam prompt naar buiten om het eerste bewijs daarvan weer weg te poetsen.



'Ik kreeg mijn eerste drumstel toen ik zes was. Dat kwam bij Woolworths vandaan, zo'n speelgoed ding. Maar dat was binnen een paar uur afgeschreven. Mijn vader was een wiskundige die in de avonduren echter meer verdiende als pianist dan tijdens zijn gewone baan, dus die kennismaking met muziek was er al heel vroeg. Een van mijn eerste invloeden was Sonny Payne, die speelde bij Count Basie destijds. Op de voet gevolgd door Louis Bellson bij Duke Ellington. En Tito Puente aan de latinkant. Ik was sowieso gek van bigbandmuziek; Buddy Rich, Mel Tormé, al die gasten. Ik luisterde altijd naar de radio, en de top 40 van die tijd had altijd van die geweldige arrangementen. Die muziek was echt de basis voor alles wat ik daarna deed. Dat blijft bij je, en het maakt niet uit wat je daarna doet.

'Dat doet me denken aan een bizar kwartet waar ik ooit in terecht kwam in Montreux. Het was 1978 en ik was op een maandagavond op zoek naar pizza. Vervolgens word ik een concertzaal in gesleurd waar 3.000 man zit. Oscar Peterson en Count Basie op piano en Niels-Henning Ørsted Pedersen op bas. Maar geen drummer. Of ik even wilde invallen. Dus ik zit daar op mijn teenslippers in een oude witte spijkerbroek en een twee maten te klein T-shirt, geen idee wat ze van me verwachtten. Volg Niels maar, zei Oscar, doe gewoon wat je altijd doet en dan komt het vanzelf goed. En het kwam goed. Die muziek waarmee je opgroeit gaat in je zitten; dat raak je nooit meer kwijt.'

Simon: Wow. Maar dit was al in de 70's. Ik wil nog even terug naar het begin. Wat was je allereerste professionele gig?

Billy: 'Dat zal omstreeks 1959 geweest zijn; de Jazz Samaritans, met George Cables, Clint Houston, Artie Simmons, LeRoy Barton en Bernard Scavella. Gewoon jonge muzikanten uit de buurt, maar wel allemaal namen die later best wel wat hebben gepresteerd. Weet je, het is heel gek, maar er komen zo veel jazzmuzikanten uit Jamaica, Queens; de wijk waar ik ben opgegroeid. Lenny White woonde vlakbij, maar ook Omar Hakim en Marcus Miller komen daar vandaan.'

Simon: En studiowerk? Kun je vertellen hoe je daar mee begonnen bent?

Billy: 'O ja, ik heb heel veel studiowerk gedaan. Niet alleen albums, maar ook veel jingles bijvoorbeeld. Je moet nooit te beroerd

'De muziek waarmee je mee opgroeit, gaat in je zitten; dat raak je nooit meer kwijt'

zijn om iets aan te pakken. Er wordt wel eens laatdunkend gedaan over jinglewerk, maar dat kon echt heel wat geld opleveren. In 1967 had ik een jingle voor Kellogg's ingespeeld en toen vroeg die studio of ik nog even wilde blijven hangen. De technicus zet een microfoon voor me neer en zegt: je hoort zo meteen iemand iets zeggen over Certs pepermuntjes, en dan moet jij twee keer in je handen klappen. Daar heb ik tot 2011 cheques voor ontvangen. Dat waren weliswaar geen megabedragen, maar al die kleine beetjes helpen.

'Ik heb er op een gegeven moment handigheid in gekregen. Natuurlijk gaat het erom wie je kent, maar je moet ook zorgen dat je altijd beschikbaar bent. Elke studio had wel een bassdrum, en ik nam vervolgens alleen de dingen mee die ik echt nodig dacht te hebben. Daardoor kon ik heel snel reageren. De telefoon gaat: "Ben je beschikbaar?" Wanneer? Volgende week? Nu meteen? Reken maar! En die studiobusiness in New York is dus ongelooflijk goed georganiseerd. De vakbonden zitten er bovenop. Daar hadden ze op een gegeven moment een schoenendoos voor me staan die iedere maand vol met cheques en enveloppen zat.'

Simon: En dan komt er in de jaren 70 de periode dat iedereen het voorvel van zijn bassdrum moet schroeven. Weet jij nog hoe je daarmee omging?

Billy: 'Dat is mij nooit gevraagd. Ik kwam in de studio bij Rudy van Gelder. Rudy was een legendarische studio-eigenaar, mixer en mastering-engineer. Zijn Englewood Cliffs studio was een grote betonnen bak, en ik moest daar op een 26" bassdrum spelen, gewoon met een slagvel én een resonansvel. Heel zachtjes om de boel niet te laten ontploffen. Rudy was een bijzondere man. Hij kwam de studio in met stoffen handschoenen om heel voorzichtig alle microfoons op hun plek te zetten. En je hoefde niet te proberen zelf iets te verplaatsen. Vraag maar aan Anthony Jackson, die heeft ook veel met hem gewerkt. Later, als hij je vertrouwde, vroeg hij je soms wel om iets te verzetten op zijn aanwijzingen, maar nooit zomaar op eigen houtje een microfoon aanraken. Weet je, als ik gevraagd werd voor een



DE 6 VAN SIMON

studioklus, was dat eigenlijk altijd omdat ze mij wilden hebben en de sound die bij mij hoorde. Wat dat betreft heb ik vanaf begin jaren 70 eigenlijk altijd gewoon mijn eigen ding gedaan.'

Simon: Ik meen me te herinneren dat je zo rond 1972 eigenlijk alleen nog maar met Mahavishnu Orchestra speelde. Hield je daarnaast nog tijd over voor studioklussen? Hoe deed je dat?

Billy: 'Eigenlijk niet. Met Mahavishnu Orchestra hebben we begin jaren 70 zo belachelijk veel shows gedaan, dat er geen ruimte was voor iets anders. Maar de energie was ook ongelooflijk in die tijd. We hebben geloof ik wel 500 shows in twee jaar tijd gedaan. Ik kan me nog een dag herinneren dat we om 6 uur 's avonds in Hamilton New York speelden tot half 9. De crew heeft toen alles afgebroken, we zijn in het vliegtuig gestapt en om 12 uur 's nachts diezelfde dag deden we een show in Raleigh, Durham. En na afloop hebben we met z'n allen een paar uur getafeltenist. We waren onvermoeibaar, man. Niet normaal. Met Mahavishnu waren we gewoon altijd in touw.'

Simon: En meteen na Mahavishnu Orchestra heb je Spectrum opgenomen toch?

Billy: 'Ja, dat kwam eigenlijk doordat het eerste Mahavishnu-project uit elkaar viel en ik toch bezig wilde blijven, andere dingen wilde doen. Ik dacht dat het best interessant kon zijn om een eigen plaat te maken. Nu had ik geen groot budget, maar ik dacht dat ik met 30.000 dollar een heel eind zou

moeten komen. Wanneer ik een band met serieuze muzikanten bij elkaar kon krijgen en die met een paar repetities de nummers kon laten leren, dan zou het opnemen relatief vlot moeten kunnen. Het zou niet



'Als ik gevraagd werd voor een studio-klus, was dat omdat ze mij wilden hebben en de sound die bij mij hoorde'



perfect worden, maar in ieder geval iets waar ik trots op kon zijn. Uiteindelijk had ik drie dagen voor opnamen, een dag voor de ruwe mixen en twee dagen voor de eindmixen. Dat deed ik samen met Ken Scott in Londen. Uiteindelijk was ik 22.000 dollar armer, en daar was ik heel blij mee. Bijna 10.000 dollar winst!

'Ik ging er eigenlijk vanuit dat ik het eindresultaat zou kunnen verspreiden onder mijn directe omgeving en daarnaast misschien zou kunnen gebruiken als promotie voor toekomstige projecten; dat was het wel. Het album kwam uit bij Atlantic Records en ik dacht er verder niet zo veel meer over na, totdat er zes maanden later iemand van de platenmaatschappij aan de telefoon hing. Ze probeerden me al zes maanden te pak-

ken te krijgen. Ik vraag dus heel onschuldig: hoezo? Ik ben gewoon een beetje in de studio bezig, niet veel bijzonders. "Je album staat op 32 in de Billboard-lijst en krijgt overal fantastische recensies", was het antwoord. Dat was helemaal langs me heen gegaan, want ik volgde dat soort dingen toen helemaal niet. Maar ik moest dus snel een band bij elkaar zoeken en *Spectrum* live gaan brengen. Dus ik verzamel een band en we repeteren. We zouden twee shows van 90 minuten doen in een club in Long Island. Ik was zo over mijn toeren; de eerste show begint om half acht, ik tik af en om acht uur zijn we klaar... De tweede set was al aanmerkelijk langer.' ■

Eind volgend jaar is de vijftigste verjaardag van het album *Spectrum* (oktober 1973, met als bekendste nummers *Stratus* en *Red Baron*). Billy Cobham gaat daarmee zeker de wereld rond toeren en dus ook Europa aandoen. Dit jaar tourt hij zoals gezegd door de VS, maar hij doet ook Europa aan: 3 november, Erholungshaus, Leverkusen (D); 8 november, Victoriahal, Geneve (CH); 28 maart 2023, Victoriahal, Geneve (CH)

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

VIDEO Cobham speelt *Spectrum* live in Kopenhagen (1974)

VIDEO Cobham - *Stratus* live in 2016

VIDEO Cobham Crosswinds Project - *Crosswinds* live (2019)

VIDEO Drumsolo in *Eye Of The Hurricane* (Herbie Hancock, 1983)

VIDEO Drumsolo voor *Drumeo* 2017

ARCHIEF interview uit 2001 (SWK 105)

slagwerkkrant.nl

